

Arrest

nr. 126 568 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij K. R. en haar advocaat H. CHATCHATRIAN, loco advocaat J. BAELDE, die tevens de verzoekende partij K. L. vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, R.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.K., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op X te X (Naur) geboren waar u woonachtig was. U bent getrouwd met L.K. (ov X).

Begin juni 2013 diende u een militair naar Mozdok te brengen. Gezien het al laat was en u hem de dag nadien naar Naur moest terugbrengen besloot u in Mozdok te blijven.

U belde uw moeder om dit te laten weten. Echter vertelde zij dat uw vader diezelfde avond door de ROVD Naurski was opgepakt die stelde dat ze op zoek was naar u.

De dag nadien belde u uw moeder terug op. U hoorde dat uw vader was vrijgelaten en dat hij door de politie was ondervraagd.

Uit de ondervraging bleek dat u zich bij de ROVD Naurski diende te melden omdat u ervan verdacht werd plannen te smeden zich bij de rebellen te vervoegen. Uw vroegere buurman, S.M., was enkele weken voordien door de autoriteiten opgepakt en had dit immers aan diezelfde autoriteiten verklaard.

U was reeds naar Atchoi Martan vertrokken waar u bij een tante onderdook.

U belde met uw beste vriend I. die bij de ROVD werkte. Hij liet u weten dat de situatie precair was voor u.

Op 15/06/2013 sprak u met uw vader en uw vrouw in Ingoesjetië af waarna u met uw vrouw en uw kinderen via Moskou het land ontvluchtte.

Diezelfde maand kwamen jullie in Polen aan waar jullie een asielaanvraag indienden.

In Polen kwam u te weten dat uw vader voor een tweede maal omwille van u werd opgepakt. Er werd wederom gesteld dat zij op zoek waren naar u.

Een tijdje later werd uw vader door A., de vader van I. die eveneens bij de Rovd werkte, op straat aangesproken. Hij bedreigde uw vader en stelde dat u zich bij de politie diende aan te melden.

Hierop stelde uw vader dat u reeds naar Europa was gevlucht en gaf hem het nummer waarop hij u kon bereiken.

U kreeg vervolgens een telefoon van A. die stelde dat u moest terugkeren. U legde de telefoon neer en vertrok, zonder de beslissing in jullie asioldossier af te wachten, samen met uw gezin in augustus 2013 naar België waar jullie op 13/08/2013 een asielaanvraag indienden.

In België kwam u van I. te weten dat hij omwille van banden met u werd ontslagen.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: jullie binnenlandse paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen werden in origineel voorgelegd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de autoriteiten te vrezen omdat zij u ervan verdachten dat u zich bij de rebellen wilde aansluiten.

Gezien u geen documenten neerlegde ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten, kunnen enkel de verklaringen van u en uw vrouw als basis dienen voor de inschatting van de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsvrees.

Jullie slaagden er echter niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u over de enige vervolgingsfeiten die u in uw relaas aanhaalde vage en bovendien incoherente verklaringen aflegde.

U stelde dat u in Atchoi Martan hoorde dat uw vader was vrijgelaten. Rond de middag zou u uw moeder hebben gebeld die u vertelde dat uw vader was vrijgelaten en dat men op zoek was naar u. U werd ervan verdacht plannen te hebben om zich bij de rebellenbeweging te vervoegen.

Toen u dit van uw moeder hoorde, was uw vader reeds terug thuisgekomen.

Het moment van thuiskomst zou kort op de vrijlating zijn gevolgd (CGVS p.7, 13-14).

Uw vrouw verklaarde echter dat uw vader pas 's avonds was vrijgekomen. Zij was aanwezig toen hij thuiskwam en dit moest 's avonds zijn geweest kort nadat hij effectief was vrijgelaten.

Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd bleef zij erbij dat uw vader pas 's avonds was thuisgekomen, maar stelde dat u misschien dacht dat men rond de middag uw vader was gaan halen (CGVS vrouw p. 3, 8).

Geconfronteerd met uw verklaring dat uw vader thuis was toen u het nieuws over zijn vrijlating hoorde, had ze er geen verklaring voor behalve de verdere bevestiging dat uw vader pas 's avonds (17-18u) was thuisgekomen (CGVS vrouw p.9).

Gezien dit een centraal element in uw relaas betreft kan worden verwacht dat jullie beider verklaringen aangaande de vrijlating van uw vader met elkaar overeenstemmen wat geenszins het geval is.

Ook betreffende de tweede aanhouding van uw vader komen de verklaringen tussen u en uw vrouw niet met elkaar overeen. Jullie verklaarden beiden dat uw vader voor een tweede maal door de ROVD werd opgepakt.

U stelde er absoluut geen idee van te hebben hoelang hij de tweede maal werd vastgehouden (CGVS p.10, 14).

Uw vrouw verklaarde echter te denken dat hij dezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten.

Gevraagd hoe zij deze informatie verkreeg stelde zij opmerkelijk genoeg dat zij u dit aan de telefoon hoorde zeggen (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg hoorde zij deze informatie (onbedoeld) van u.

Geconfronteerd met uw verklaring, namelijk dat u er geen idee van had hoelang uw vader toen werd vastgehouden, had zij hier geen verklaring voor.

Ze stelde enkel dat u misschien in de war was (CGVS vrouw p.9).

Dergelijke verklaring bevestigt het feit dat u volgens uw vrouw op de hoogte van dergelijke informatie moest zijn geweest waardoor er geen afdoende verklaring kan worden gegeven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Gezien het weinig complexe karakter van uw relaas kan evenmin worden aangenomen dat enige verwarring aan de basis van bovenstaande tegenstrijdigheid zou liggen.

Overigens kan hierbij nog worden toegevoegd dat u enkel vermoedde dat uw vrouw op de hoogte was van de 2de arrestatie van uw vader, maar dat jullie dit onder elkaar nooit hadden besproken. Wellicht had ze volgens u deze informatie van haar ouders verkregen.

Het is echter vrij opmerkelijk dat jullie dit belangwekkend feit van verschillende bronnen hoorden, maar hier onderling nooit over zouden hebben gepraat, en u niet met zekerheid kon zeggen of uw vrouw hier al dan niet van de hoogte was (CGVS p.14-15).

De vaststellingen dat u en uw vrouw tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegden over de enige 2 vervolgingsfeiten in uw weinig complexe relaas, is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast het incoherente karakter aangaande de vervolgingsfeiten legde u doorheen uw relaas vage verklaringen af.

Dat u bovendien amper pogingen ondernam om zich hierover afdoende te informeren komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Naast het feit dat u niet kon zeggen hoelang uw vader de tweede maal werd vastgehouden, kon u niet zeggen of uw vader bij 1 van de aanhoudingen werd mishandeld (CGVS p.10).

Gezien het klimaat in Tsjetsjenië waar geweld bij vasthoudingen niet geschuwd wordt, is het zeer opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte was, en dat u dit zelfs niet navroeg bij uw vader.

Voorts had u er geen idee van of er een officiële beschuldiging tegen u is noch of er een strafzaak tegen u werd opgestart. U had enkel vermoedens dat dit niet het geval is (CGVS p.8).

Betreffende de aanleiding van uw problemen, namelijk de arrestatie en de verklaringen van uw buurman S.M. aangaande uw plannen zich bij de rebellen te voegen, kon u evenmin enige concrete informatie geven. U kon niet aangeven wat er verder met deze persoon is gebeurd na zijn arrestatie. Zo kon u niet zeggen of hij al dan niet nog in hechtenis zat noch of er een officiële beschuldiging tegen hem is.

Uw bewering als zou men niemand officieel beschuldigen is weinig zeggend daar het feit dat mensen illegaal gestraft worden, niet inhoudt dat strafzaken en officiële beschuldigingen onbestaande zouden zijn in Tsjetsjenië (CGVS p.5-6).

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen inspanningen hebt geleverd om zich te informeren over eventuele officiële beschuldigingen tegen u noch over wat er met uw buurman gebeurd is.

Uit uw verklaringen blijkt niettemin dat uw beste vriend, I., werkzaam was bij de ROVD Naurski dewelke dezelfde instantie betreft die uw vader vasthield en op zoek was/is naar u. Echter verzuimde u bij de meerdere contacten die u met hem had concrete vragen te stellen over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen of over uw buurman.

Uw bewering als zou u aangevoeld hebben dat hij hier niet over wilde over praten is niet afdoende (CGVS p.6-7, 11-13). Minstens kon van u worden verwacht dat u een concrete poging zou ondernemen hebben hem hierover te polsen.

Dergelijke passiviteit om zich afdoende te informeren duidt dan ook op een desinteresse die niet overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees wat uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede komt.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw weinig complex asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Jullie binnenlandse paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, L.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L.K., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 20/04/1992 te Grozny geboren en bent getrouwd met R.K. (ov 7.749.894).

Omwille van het feit dat uw man door de autoriteiten wordt gezocht omdat zij hem ervan verdenken zich bij de rebellen te voegen ontvluchtten u en uw man in juni 2013 en reisden via Polen naar België.

U en echtgenoot dienden er op 13/08/2013 een asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot R.K. baseert.

U haalde immers noch in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS noch tijdens het CGV-asielgehoor enige andere asielmotieven of vervolgingsproblemen aan.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de autoriteiten te vrezen omdat zij u ervan verdachten dat u zich bij de rebellen wilde aansluiten. Gezien u geen documenten neerlegde ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten, kunnen enkel de verklaringen van u en uw vrouw als basis dienen voor de inschatting van de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsvrees. Jullie slaagden er echter niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo dient te worden vastgesteld dat u over de enige vervolgingsfeiten die u in uw relaas aanhaalde vage en bovendien incoherente verklaringen aflegde.

U stelde dat u in Atchoi Martan hoorde dat uw vader was vrijgelaten. Rond de middag zou u uw moeder hebben gebeld die u vertelde dat uw vader was vrijgelaten en dat men op zoek was naar u. U werd ervan verdacht plannen te hebben om zich bij de rebellenbeweging te voegen. Toen u dit van uw moeder hoorde, was uw vader reeds terug thuisgekomen. Het moment van thuiskomst zou kort op de vrijlating zijn gevolgd (CGVS p.7, 13-14). Uw vrouw verklaarde echter dat uw vader pas 's avonds was vrijgekomen. Zij was aanwezig toen hij thuiskwam en dit moest 's avonds zijn geweest kort nadat hij effectief was vrijgelaten. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd bleef zij erbij dat uw vader pas 's avonds was thuisgekomen, maar stelde dat u misschien dacht dat men rond de middag uw vader was gaan halen (CGVS vrouw p. 3, 8). Geconfronteerd met uw verklaring dat uw vader thuis was toen u het nieuws over zijn vrijlating hoorde, had ze er geen verklaring voor behalve de verdere bevestiging dat uw vader pas 's avonds (17-18u) was thuisgekomen (CGVS vrouw p.9). Gezien dit een centraal element in uw relaas betreft kan worden verwacht dat jullie beider verklaringen aangaande de vrijlating van uw vader met elkaar overeenstemmen wat geenszins het geval is.

Ook betreffende de tweede aanhouding van uw vader komen de verklaringen tussen u en uw vrouw niet met elkaar overeen. Jullie verklaarden beiden dat uw vader voor een tweede maal door de ROVD werd opgepakt. U stelde er absoluut geen idee van te hebben hoelang hij de tweede maal werd vastgehouden (CGVS p.10, 14). Uw vrouw verklaarde echter te denken dat hij dezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten. Gevraagd hoe zij deze informatie verkreeg stelde zij opmerkelijk genoeg dat zij u dit aan de telefoon hoorde zeggen (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg hoorde zij deze informatie (onbedoeld) van u. Geconfronteerd met uw verklaring, namelijk dat u er geen idee van had hoelang uw vader toen werd vastgehouden, had zij hier geen verklaring voor. Ze stelde enkel dat u misschien in de war was (CGVS vrouw p.9). Dergelijke verklaring bevestigt het feit dat u volgens uw vrouw op de hoogte van dergelijke informatie moest zijn geweest waardoor er geen afdoende verklaring kan worden gegeven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gezien het weinig complexe karakter van uw relaas kan evenmin worden aangenomen dat enige verwarring aan de basis van bovenstaande tegenstrijdigheid zou liggen. Overigens kan hierbij nog worden toegevoegd dat u enkel vermoedde dat uw vrouw op de hoogte was van de 2de arrestatie van uw vader, maar dat jullie dit onder elkaar nooit hadden besproken. Wellicht had ze volgens u deze informatie van haar ouders verkregen. Het is echter vrij opmerkelijk dat jullie dit belangwekkend feit van verschillende bronnen hoorden, maar hier onderling nooit over zouden hebben gepraat, en u niet met zekerheid kon zeggen of uw vrouw hier al dan niet van de hoogte was (CGVS p.14-15).

De vaststellingen dat u en uw vrouw tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegden over de enige 2 vervolgingsfeiten in uw weinig complexe relaas, is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast het incoherente karakter aangaande de vervolgingsfeiten legde u doorheen uw relaas vage verklaringen af. Dat u bovendien amper pogingen ondernam om zich hierover afdoende te informeren komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. Naast het feit dat u niet kon zeggen hoelang uw vader de tweede maal werd vastgehouden, kon u niet zeggen of uw vader bij 1 van de

aanhoudingen werd mishandeld (CGVS p.10). Gezien het klimaat in Tsjetsjenië waar geweld bij vasthoudingen niet geschuwd wordt, is het zeer opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte was, en dat u dit zelfs niet navroeg bij uw vader. Voorts had u er geen idee van of er een officiële beschuldiging tegen u is noch of er een strafzaak tegen u werd opgestart. U had enkel vermoedens dat dit niet het geval is (CGVS p.8). Betreffende de aanleiding van uw problemen, namelijk de arrestatie en de verklaringen van uw buurman S.M. aangaande uw plannen zich bij de rebellen te voegen, kon u evenmin enige concrete informatie geven. U kon niet aangeven wat er verder met deze persoon is gebeurd na zijn arrestatie. Zo kon u niet zeggen of hij al dan niet nog in hechtenis zat noch of er een officiële beschuldiging tegen hem is. Uw bewering als zou men niemand officieel beschuldigen is weinig zeggend daar het feit dat mensen illegaal gestraft worden niet inhoudt dat strafzaken en officiële beschuldigingen onbestaande zouden zijn in Tsjetsjenië (CGVS p.5-6). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen inspanningen hebt geleverd om zich te informeren over eventuele officiële beschuldigingen tegen u noch over wat er met uw buurman gebeurd is. Uit uw verklaringen blijkt niettemin dat uw beste vriend, I., werkzaam was bij de ROVD Naurski dewelke dezelfde instantie betreft die uw vader vasthield en op zoek was/is naar u. Echter verzuimde u bij de meerdere contacten die u met hem had concrete vragen te stellen over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen of over uw buurman. Uw bewering als zou u aangevoeld hebben dat hij hier niet over wilde over praten is niet afdoende (CGVS p.6-7, 11-13). Minstens kon van u worden verwacht dat u een concrete poging zou ondernomen hebben hem hierover te polsen. Dergelijke passiviteit om zich afdoende te informeren duidt dan ook op een desinteresse die niet overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees wat uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede komt.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw weinig complex asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie binnenlandse paspoorten, jullie rijbewijzen, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 12 april 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), aangaande het begrip “*gegronde vrees voor vervolging*”, aangaande de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Omtrent het moment van de vrijlating van verzoekers vader na diens eerste arrestatie, stellen verzoekers in hun verzoekschrift (zie p. 4) dat de argumentatie van de commissaris-generaal “*eerder lijkt uit te draaien op haarklieverij omtrent een uur op een niet betwiste datum in juni 2013*”; volgens hen blijkt uit de lezing van de verhoorverslagen dat er bezwaarlijk kan gesproken worden van een incoherentie.

Verzoekers verklaren dat verzoeker op de hoogte is dat diens vader rond de middag is vrijgelaten, dat hij “*kort erna*” heeft hij gebeld met zijn moeder, waarbij zijn vader thuis was aangekomen op het ogenblik dat er nog daglicht was. Ze wijzen op de verklaringen van verzoekster; volgens hen is het duidelijk dat de vader van verzoeker rond de middag is vrijgelaten en in de loop van de namiddag -toen het nog niet donker was- is thuisgekomen.

Omtrent de tweede aanhouding en vrijlating van verzoekers vader, wijzen verzoekers erop dat verzoeker verklaarde dat hij geen idee had van hoe lang zijn vader de tweede maal werd vastgehouden, terwijl verzoekster verklaarde te denken dat haar schoonvader dezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten.

Volgens hen is het absurd dat de commissaris-generaal gevolgtrekkingen maakt uit een vermoeden welk niet correct blijkt te zijn. Ze stellen dat het onbetwist is dat verzoeker een telefoongesprek voerde met zijn moeder -toen zijn gezin reeds in Polen verbleef-, waaruit bleek dat verzoekers vader nogmaals was vastgehouden.

Verzoekers benadrukken dat verzoeker eerlijk antwoordde dat hij niet precies wist hoe lang zijn vader de tweede keer werd vastgehouden en dat er door de ondervrager niet verder werd naar gevraagd.

Ze wijzen erop dat verzoekster verklaarde “*volgens mij zelfde dag nog vrijgelaten' s avonds, daar niet 100 procent zeker van*”, dat zij verduidelijkte dat zij zich in dezelfde kamer bevond als haar man toen die met zijn moeder telefoneerde en dat zij meende te kunnen begrijpen/afleiden uit het gesprek dat haar schoonvader nog diezelfde dag was vrijgelaten.

Verzoekers ontkennen dat ze dit feit vernamen van verschillende bronnen; ze stellen dat hun kennis omtrent de tweede aanhouding van de vader van verzoeker uit één en dezelfde bron komt, namelijk het telefoongesprek van verzoeker met zijn moeder wanneer ze al in Polen waren.

Ze voeren aan dat verzoeker tijdens het tweede verhoor slechts geraden heeft hoe zijn vrouw van dit feit op de hoogte was, waarbij hij opperde dat zij dit zou vernomen hebben van haar ouders.

Verzoekers hekelen het feit dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt “*tot het trachten ‘vissen naar (denkbeeldige) tegenstrijdigheden en incoherenties’ terwijl de duidelijke, daadkrachtige en overeenstemmende verklaringen van beide echtgenoten zomaar genegeerd en niet onderzocht worden*”.

Ze menen vast te kunnen stellen dat dergelijke ernstige en bruikbare informatie voor de commissaris-generaal (zie p. 7) “*blijkbaar minder belangrijk (is) dan het eenvoudig trachten negatief afsluiten van een asielsdossier mits gefabriceerde incoherenties die er in feite niet echt zijn*”, terwijl de commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om via CEDOCA na te laten gaan of een bij de ROVD een vice-chef met naam A.K., gekend is.

Ze wijzen erop dat de verklaringen van verzoeker wél degelijk geloofwaardig en oprecht zijn en steun vinden in het COI-rapport over Tsjetsjenië.

Ze laten gelden dat verzoeker, als jongeman van 26 jaar oud, dewelke buurman is van een rebel en deze laatste meermaals gratis vervoerde, als behorend tot een “*risicogroep om geïsoleerd te worden*” beschouwd moet worden.

Verzoekers voeren aan dat elke kandidaat-vluchteling recht heeft op een zorgvuldig en ernstig individueel onderzoek van diens asielsrelaas, “*wat in het geval van verzoeker duidelijk niet het geval was*” (zie p. 8).

Verzoekers hekelen het feit “*dat zelfs oprechte correcte informatie vanwege eerste verzoeker ook als ‘negatief element’ blijkt te worden weerhouden*” (zie p. 8).

Ze stellen dat, waar veel asielzoekers zouden fantaseren dat er ongetwijfeld een opsporingsonderzoek tegen hen loopt doch dat ze daar geen documenten over hebben, verzoeker heel oprecht en te goeder

trouw verklaarde dat hij ervan overtuigd is dat er voor zover hij weet, (nog) geen officieel opsporingsonderzoek tegen hem loopt, gezien hij anders de landsgrens niet zou hebben kunnen oversteken.

Ten slotte stellen verzoekers dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend gezien uit het landenrapport dat de commissaris-generaal aan het dossier toevoegt, blijkt dat de ordediensten in Tsjetsjenië, o.a. de ROVD, een totale straffeloosheid genieten, waarbij foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen schering en inslag zijn.

Verzoekers vragen aan de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers hun dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met oog op verder onderzoek in het licht van het gevoerde uiterst summier/onzorgvuldig onderzoek, zoals blijkt uit het administratief dossier.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, L.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, R.K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers bij hun verhoor op 25 februari 2014 op het Commissariaat-generaal incoherente verklaringen aflegden.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder hem rond de middag zou hebben opgebeld om te vertellen dat zijn vader was vrijgelaten, zijn vader was toen al thuisgekomen en nadat hij kort daarvoor was vrijgelaten (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 7, 13, 14).

Verzoekster daarentegen verklaarde dat verzoekers vader pas 's avonds was vrijgekomen, dat zij was aanwezig was toen hij thuiskwam en dit 's avonds moest zijn geweest, kort nadat hij was vrijgelaten (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 3, 8).

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat verzoeker weet dat zijn vader rond de middag is vrijgelaten, "*kort erna*" heeft hij gebeld met zijn moeder, toen zijn vader reeds thuis was gekomen, terwijl het nog licht was buiten.

Volgens hen is het duidelijk dat de vader rond de middag is vrijgelaten en in de loop van de namiddag -toen het nog niet donker was- is thuisgekomen.

De Raad wijst dienaangaande op de verklaringen van verzoekster, die stelde dat verzoekers vader "*'s avonds*" thuiskwam, kort nadat hij was vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 3, 8).

De verklaringen van verzoeker dat zijn moeder hem "*rond de middag*" belde met het nieuws dat zijn vader was vrijgelaten en intussen reeds thuis was (zie het verhoorverslag, p. 7, 13, 14), zij dus niet verzoenbaar met de verklaringen van verzoekster.

De Raad merkt verder op dat verzoeker verklaarde niet te weten hoelang zijn vader de tweede maal werd vastgehouden (zie het verhoorverslag, p. 10, 14), terwijl verzoekster aangaf te denken dat hij dezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten en zelfs verklaarde dat zij verzoeker dit aan de telefoon had horen zeggen (zie het verhoorverslag, p. 4).

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat verzoeker eerlijk geantwoord heeft dat hij niet precies wist hoe lang diens vader de tweede keer vastgehouden en dat er door de ondervrager niet werd aangedrongen; ze wijzen erop dat verzoekster verklaarde "*volgens mij zelfde dag nog vrijgelaten 's avonds, daar niet 100 procent zeker van*" en dat zij verduidelijkte dat zij in dezelfde kamer was toen haar man met zijn moeder telefoneerde en dat zij meende te kunnen begrijpen/afleiden uit het gesprek dat haar schoonvader nog diezelfde dag was vrijgelaten.

De Raad is van oordeel dat de uitleg dat verzoekster meende te kunnen begrijpen of afleiden uit het telefoongesprek tussen verzoeker en zijn moeder, dat haar schoonvader nog diezelfde dag was vrijgelaten, niet strookt met de verklaring van verzoeker dat hij niet wist hoe lang diens vader de tweede keer vastgehouden.

De Raad wijst erop dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De geloofwaardigheid van verzoeker wordt verder ondergraven door de vaststelling dat (i) verzoekers nooit onderling gesproken zouden hebben over de tweede arrestatie van verzoeker vader, waardoor verzoeker niet eens met zekerheid kon zeggen of verzoekster hier al dan niet van de hoogte was (zie het verhoorverslag, p. 14,-15); (ii) verzoeker niet kon zeggen of zijn vader bij een van de aanhoudingen werd mishandeld (zie het verhoorverslag, p. 10) en naliet dit te vragen aan zijn vader; (iii) verzoeker niet wist of er een officiële beschuldiging tegen hem is, noch of er een strafzaak tegen hem werd opgestart, en hij enkel vermoedde van niet (zie het verhoorverslag, p. 8); (iv) verzoeker niet kon aangeven wat er verder met S.M. -de oorzaak van de problemen van verzoekers- is gebeurd na zijn arrestatie, of hij al dan niet nog in hechtenis zat, noch of er een officiële beschuldiging tegen hem is (zie het verhoorverslag, p. 5-6); (v) verzoeker geen inspanningen heeft geleverd om zich te informeren over eventuele officiële beschuldigingen tegen hem, noch over wat er met zijn buurman S.M. gebeurd is.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

In hun verzoekschrift hekelen verzoekers het feit *“dat zelfs oprechte correcte informatie vanwege eerste verzoeker ook als ‘negatief element’ blijkt te worden weerhouden”*; ze voeren aan dat, waar veel kandidaat-vluchtelingen zouden fantaseren dat er ongetwijfeld een opsporingsonderzoek tegen hen loopt doch dat ze daarover geen documenten hebben, verzoeker heel oprecht en te goeder trouw verklaarde dat hij ervan overtuigd is dat er voor zover hij weet (nog) geen officieel opsporingsonderzoek tegen hem loopt, gezien hij anders de grens niet zou hebben kunnen oversteken.

De enkele opmerking dat verzoeker *“oprechte correcte informatie”* gaf en *“heel oprecht en te goeder trouw verklaarde dat hij ervan overtuigd is dat er voor zover hij weet (nog) geen officieel opsporingsonderzoek tegen hem loopt”*, doet geen afbreuk aan diens onwetendheid daaromtrent, noch aan diens nalatigheid om zich nader te informeren.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van de vrees voor vervolging.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift menen vast te stellen dat ernstige en bruikbare informatie voor de commissaris-generaal *“blijkbaar minder belangrijk (is) dan het eenvoudig trachten negatief afsluiten van een asieldoosier mits gefabriceerde incoherenties die er in feite niet echt zijn”*, terwijl de commissaris-generaal desgevallend aan CEDOCA kon vragen opzoeken te doen aangaande ene A.K. vice-chef bij de ROVD, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog van oordeel zijn dat verzoeker, een jongeman van 26 jaar, buurman van een rebel die hij meermaals gratis vervoerde, beschouwd moet worden als behorend tot een *“risicogroep om geïsoleerd te worden”*, antwoordt de Raad dat verzoekers -gelet op bovenstaande vaststellingen- niet *in concreto* hebben aangetoond dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De loutere bewering dat verzoeker, een jongeman van 26 jaar oud, zijn buurman, een rebel, meerdere malen gratis vervoer en daarom kan worden beschouwd als behorend tot *“risicogroep om geïsoleerd te worden”*, volstaat niet om zijn vrees aannemelijk te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE